



# Á familjutúri í Skotlandi

Tað høvdu nærum hundrað fólk melda seg til familjuferðina til Skotlands. Sjeyti úr Føroyum og restin úr Danmark. Tað liggur væl fyri, at skipa fyri tilíkari ferð úr Føroyum og Danmark saman og fáa tað bíligt

Tann 12. juli fór eitt ferðalag við 70 fólkum úr Føroyum við smýril til Aberdeen. Í eini champlegulegu uttanfyri Edinburg skuldu tey hitta 24 øðrum úr Danmark. Tilsamans eitt ferðalag uppá nærum hundrað fólk.

Hetta eru eftirkomarar hjá Janu og Dánjal Petur Højgaard úr Rituvík. Ið høvdu gjørt av at fara eina ferð saman.

Vit vitja í Rituvík inni hjá Niclasi Højgaard. Har eru Ólavur Højgaard og Petur Simonsen, ið er bústandi í Danmark, men kom heim við eftir ferðina í Skotlandi, inni á gólvinum.

Alt byrjaði fyri einum ári síðani, tá familjan savnaðist til áttatíðingardagin hjá Maju Højgaard í Rituvík. Tá varð tosað um, at øll familjan skuldi fara saman á eina ferð.

«Eitt tilfíkt tiltak skal leggjast sera væl til rættis, og tað er ofta so, at tað kemur ikki longur enn til práti, sigur Petur»

Ólavur er tann, ið hevur tikið stig til tiltakið, og lagt tærin til rættis í samstarvi við Stranderfösluna.

Tað krevst, at tað er ein áhaldandi persónur, ið veruliga ger nakað við tað. Øll vilja hjálpa, men tað skal vera ein, ið skumpar undir. Tað gjørdi Ólavur, og

tí bleiv hetta veruleiki. Tað eru vit øll sera glað fyri. Onkur hevur yrkt ein tætt »Ólavskvæði« til Ólav, fyri at vísa at honum, at vit eru glað fyri, at hann tók stig til og fyrirreikaði túrin.

**Tað yngsta sjei mánaðir og elsti 84 ár**  
Allir aldursbólkar vóru umboðaðir á ferðini. Tað yngsta var sjei mánaðir, elsti luttakari, Niclas Højgaard, er fyltur 84 ár. Tað var eingin trupuleiki at fáa øll at trívast. Tey ungu

hildu saman, tey sá man ikki aftur og børnini spældu saman. har var okkurt fyri øll.

«Tað var av stórum týðningi, at umstøðurnar vóru góðar til øll. Vit høvdu hugsað bæði um Spaniu og Noreg, men av øllum var

Skotland tað best eignaða, sigur Ólavur.

«Skotland er ikki ov langt burturi, bæði tá tú skalt úr Føroyum og Danmark. Har er bíligt, ikki ov heitt til børn, sum ikki eru fylt ár. So er tað vakurt og ikki minst vóru fólk ótrúliga vinarlig.

«Í champlegulegu vóru 700 fólk. Vit búðu í stórum vognum, ið rætt og slætt kunnu kallast luksur. Har var alt tó hevði brúk fyri, og gott pláss, vælegnað til stór og smá.

Vit høvdu buss við úr Føroyum, leigaðu frá Mouritzsens bussar, og við honum fóru vit ymiskar útferðir. Útferðirnar gingu m.a. til Edinburgh Castle. Og so vóru vit nógv inni í Edinburg.

## Sungu og dansaðu

Hvat gekk tíðin so við hesar tiggju dagarnar í Edinburg?

«Vit fóru útferðir, spældu fótíft, krocket, sungu og dansaðu føroyskan dans. Tað, ið er av størsta týðningi, er bara at vera saman. Ein soverðin tútur er ein góður møguleiki til at koma at kenna hvønn annan. Tað er av týðningi at koma hvørjum øðrum við.

Tað var ein ótrúliga góð kensla, at sita har við systkinabørnunum aftur, sum tá vit vóru børn.

«So tað at okkara børn, sum ikki øll kendu hvønn annan aðrenn túrin, spældu saman, svóvu saman og komu at kenna hvønn annan, tað var ótrúliga deiligt, sigur Ólavur.

## Øll hava tørv á at kenna síni ættarbönd

At kenna sínar røtur er ein tørvur vit øll hava, sigur Niclas. Familjur koma so langt vekk frá hvørjum øðrum í dag. Tað er orsøkin til at fólk sita um alt landi og gera ættargransking. Tað er tørvurin at kenna síni ættarbönd, hvar komi eg frá, hvar hoyri eg heima og hvørjir eru mínir forfedrar. Vit finga eisini møguleikan at hitta familju, sum býri Onglandi. Summi hava hitt tey fyrri ikki so langari tíð síðani, men tað eru 23 ár síðan tey vóru í Føroyum.

Øll hava verið ótrúliga glað fyri túrin. Tú upplivur at sýggja alla tína familju, børnini hjá børnunum hjá hinum osfr. Tað er nakað ógvuliga positivt í tí.

## Gott undirhald

Gott undirhald var eisini á túrinum. Vestmenn vóru við, og við Jens Eli Ellefsen sum konfrensier undirhildu teir umboð á Smýril bæði niður og heimaftur.

Allan túrin var nógv sungið og spælt bæði um dagin og um náttina.

«Tað var nokk ein regla, sum segði, at tað skuldi vera friður klokkan tiggju, men tað var eingin sum segði nakað um larm, heldur komu tey uppi.

Onkrir av útlendingunum á plássinum royndu eisini føroyskan dans.

Annars var tað ikki nøkur fóst skrá sum so. Vit gingu »húsagongd«. So var ein trymannanevnd, Jens Eli, Petur Pauli (hann var skrivari) og Petur Højgaard, ið gingu runt til øll og søgdu hvat var næst. Hetta dámdi teimum væl, so tað var ikki altíð teir komu allan vegin runt.

## Ikki trupult at fyrirreika

Øll eru sera glað fyri túrin og tað var ikki nakar trupuleiki at fyrirreika hann. Alt var lagt til rættis í samstarvi við Stranderfösluna, og tað hevur gingið ógvuliga væl.

«Tað er av týðningi at vera tíðliga úti um seg, so ber til at fáa tað sera bíligt. Alt var eitt ferðalag, og prísurin var tann sami, um tú so kom úr Danmark ella Føroyum.

Tað verður ikki gjørt nógv av tilíkkum familjuferðum her heima, men í Íslandi verður tað nógv brúkt, og tað er ein frálíkur møguleiki fyri at veruliga at hugna sær við familjuni, sigur Ólavur.

Vit vita ikki enn hvagar leiðin gongur næstu ferð, men vit fara aftur, ongin ivi um tað.



Nógv varð sungið og spælt á felagsplássinum á champlegulegu